

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **KOLKOVNA GROUP a.s.,** se sídlem Náprstkova 214/7, Praha 1, zast. Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Bubenská 1477/1, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví,** se sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. O-437114/D56153/2012/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňský Prazdroj, a. s.**, se sídlem U Prazdroje 64/7, Plzeň, zast. JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem se sídlem Křižovnické nám. 193/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 A 36/2013 - 72,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2016, č. j. 8 A 36/2013 - 72, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 4. 1. 2013, č. j. O-437114/D56153/2012/ÚPV. Tímto rozhodnutím předseda žalovaného zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2012, č. j. O-437114/D057577/2011/ÚPV, o zamítnutí návrhu na prohlášení ochranné známky č. 284517 ve znění „Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT“ za neplatnou.

[2] Stěžovatelka tvrdila, že je vlastníkem ochranné známky č. 251008 ve znění „KOLKOVNA“ a že jí rovněž svědčí práva k autorskému dílu – fontu písma „KOLKOVNA“, který je použit v napadené ochranné známce ve slovech „.ORIGINAL RESTAURANT“.

Domáhala se proto dle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, prohlášení ochranné známky za neplatnou, čemuž žalovaný nevyhověl.

[3] Městský soud žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně nebyla v době podání žaloby majitelkou ochranné známky č. 251008 ve znění „KOLKOVNA“, a proto nemohla být dotčena na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Hmotněprávní námitky tedy nepřezkoumával a omezil se pouze na procesněprávní, které však shledal nedůvodnými. Žalobu proto dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že městský soud měl přezkoumat její hmotněprávní námitky. Důvodem podání návrhu na neplatnost ochranné známky „Pilsner Urquell ORIGINAL RESTAURANT“ byla skutečnost, že jí svědčí práva vyplývající z výhradní licenční smlouvy k užití autorského díla, která jsou užíváním této ochranné známky dotčena, nikoliv práva z jiné ochranné známky. Stěžovatelka tedy měla žalobní legitimaci dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[5] Žalovaný nesprávně posoudil, že stěžovatelka souhlasila s užíváním autorského díla osobou zúčastněnou na řízení, se kterou nikdy neuzavřela sublicenční smlouvu. Tyto závěry nebyly ve správním řízení prokázány, ačkoliv jsou klíčové pro posouzení celé věci.

[6] Stěžovatelka považuje za nesprávný postup žalovaného, jenž nezohlednil dokumenty, které stěžovatelka přiložila k rozkladu. Jedná se o natolik významné důkazy, že jejich nepřipuštění mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Nebyly splněny podmínky pro uplatnění zásady koncentrace. Uvedené závěry nesprávně potvrdil i městský soud.

[7] Stěžovatelka též uvedla, že městský soud rozhodl, aniž by nařídil jednání, ačkoliv s tím výslovně nesouhlasila. Byla ji tím odňata možnost účinné obrany při hájení jejích oprávněných zájmů.

[8] V závěru kasační stížnosti bylo navrženo, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí městského soudu, rozhodnutí správních orgánů druhého i prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení a další reakce stěžovatelky

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že zkoumal dotčení autorského díla a dospěl k závěru, že k němu nedošlo. Stěžovatelka a osoba zúčastněná na řízení spolu v době podání přihlášky ochranné známky úzce spolupracovaly. Z předložených dokumentů vyplynulo, že stěžovatelka udělila souhlas s užíváním autorského díla. Jakkoliv nebyl návrh na prohlášení neplatnosti ochranné známky odůvodněn kolizí ochranných

známek, ale z důvodu tvrzeného zásahu do práv k autorskému dílu, je rozhodnutí žalovaného po právu.

[10] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že kasační námitky jsou nesprávné a stížnost nedůvodná. Domnělé autorské dílo (font písma) není výsledkem tvůrčí činnosti stěžovatelky, ale třetí osoby. Autorská práva jsou nepřevoditelná, proto by mohlo dojít jen k dotčení užívacích práv k údajnému autorskému dílu, které však stěžovatelka ani netvrdila ani nedoložila.

[11] Osoba zúčastněná na řízení má za to, že stěžovatelka neuvedla, čím konkrétně měla být zkrácena její práva tím, že městský soud nenařídil jednání za situace, kdy všechny relevantní skutečnosti vyplývaly ze spisu. Je vyloučeno, aby nenařízením ústního jednání byla stěžovatelka zkrácena na svých právech. I kdyby jednání nařízeno bylo, žalobu by soud stejně zamítl. Osoba zúčastněná na řízení by považovala zrušení rozsudku městského soudu z důvodu nenařízení jednání v dané situaci za formalistické. Navrhla kasační stížnost zamítnout.

[12] Stěžovatelka ve svém vyjádření uvedla, že jí svědčí majetková autorská práva k fontu písma KOLKOVNA, a neosobuje si osobnostní autorská práva, která jsou nepřevoditelná. Dále zmínila, že postupem městského soudu, který nenařídil jednání, jí byla odebrána možnost účinné obrany jejích zájmů, respektive porušeno právo na spravedlivý proces. V replice k vyjádření žalovaného uvedla, že z důkazů nevyplývá, že by v době podání přihlášky napadené ochranné známky jednala s osobou zúčastněnou ve shodě. Tvrdí, že neudělila k užití souhlas a jeho neexistenci nelze pozitivně prokazovat, důkazní břemeno leží na osobě zúčastněné.

[13] Osoba zúčastněná na řízení v odpovědi uvedla, že stěžovatelka nebyla legitimována k žalobě dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Městský soud se správně nezabýval hmotněprávními námitkami a stejně by měl učinit i soud kasační. Rozhodnutím předsedy žalovaného nebyla dotčena žádná veřejná subjektivní práva stěžovatelky, jedná se o domnělý zásah do majetkových autorských práv, která jsou soukromoprávní.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou, podle níž městský soud rozhodl v dané věci bez nařízení jednání, ač pro to nebyly splněny podmínky uvedené v § 51 s. ř. s.

[16] Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud „*rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.*“ Dle odstavce 2 téhož ustanovení „[s]*tanoví-li tak tento zákon, rozhoduje soud bez jednání o věci samé i v dalších případech*“. Možnost rozhodovat bez jednání představuje výjimku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[17] Ze spisu městského soudu vyplývá, že stěžovatelce byla výzva k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, doručena dne 23. 3. 2013. Stěžovatelka přípisem ze dne 2. 4. 2013, doručeným soudu osobně ve stejný den, sdělila, že „*nesouhlasí s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání*“.

[18] Sdělila-li stěžovatelka před uplynutím lhůty soudu, že nesouhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud přesto jednání nenařídil a rozhodl ve věci, zatížil řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 6 Azs 28/2003 - 59, publikovaný pod č. 482/2005 Sb. NSS).

[19] Městský soud nezrušil rozhodnutí pro vady uvedené v § 76 odst. 1 s. ř. s., ani nevyslovil jeho nicotnost podle odst. 2 uvedeného ustanovení, ale zamítl žalobu pro její nedůvodnost. Proto nebylo možno o věci rozhodnout bez nařízení jednání ani dle § 51 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 76 s. ř. s.

[20] Právo účastníka řízení na veřejné projednání věci v jeho přítomnosti, včetně možnosti vyjádřit se k věci, je v ústavněprávní rovině garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Jeho porušení je důvodem ke zrušení rozhodnutí, jež je výsledkem řízení, v němž k takovému pochybení došlo, a k vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

[21] V dalším řízení městský soud nařídí k projednání žaloby jednání. V novém rozhodnutí ve věci samé, v němž se vypořádá se všemi uplatněnými žalobními body, pak budou zohledněny i výsledky jednání.

[22] Nejvyšší správní soud se v tomto okamžiku nemůže vyjádřit k ostatním námitkám v kasační stížnosti, protože nelze předjímat další vývoj věci v návaznosti na průběh ústního jednání. Vypořádání těchto námitek by bylo předčasné a potvrzení nebo popření správnosti postupu městského soudu by postrádalo svůj význam.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Městský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a znovu posoudí důvodnost stěžovatelčiny žaloby. V rozhodnutí o věci samé rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu